

fra

RIKSADVOKATEN

R. 1097/69.

Oslo, den 21. april 1969.

*Herr statsadvokaten i***Dom i forhørsrett.**

Dom i forhørsrett har som kjent stor praktisk betydning i straffettspleien. Ordningen er rasjonell og gir mulighet for en raskere avgjørelse enn ved pådømmelse etter hovedforhandling. Det er imidlertid på det rene at visse saker ikke egner seg for pådømmelse i forhørsrett.

Jeg har tidligere¹⁾ gitt uttrykk for at trafikkulykkessaker med dødelig utgang, ikke egner seg til å avgjøres i forhørsrett, og viste bl.a. til uttalelser av Høyesterett i sak omtalt i Rt. 1967 side 1152. Senere har Høyesterett ved flere anledninger bemerket at de foreliggende saker ikke burde vært avgjort i forhørsrett. Jeg viser til avgjørelse av 14. februar 1969,²⁾ hvor det i en sak om uaktsomt drap ble uttalt at en sak med så alvorlige følger regelmessig var mindre vel egnet for pådømmelse i forhørsrett. I en sak som gjaldt to forsøk på voldtekt, ga Høyesterett i en kjennelse av 22. mars d.å.²⁾ uttrykk for at det ville ha vært naturlig at saken ikke var blitt fremmet for forhørsretten. Det var ikke heldig at en så alvorlig sak mot en tidligere ustraffet person ble pådømt i forhørsretten og det selv om siktede, som hadde gitt uforbeholden tilståelse, også hadde fått oppnevnt offentlig forsvarer i forhørsrett. I disse tilfelle var det sakenes alvorlige karakter som ble understreket. Men Høyesterett har også i en sak vedrørende grovt tyveri — den gjaldt veskenapping — i en kjennelse av 18. januar d.å.²⁾ gjort oppmerksom på at det ikke var heldig at saken var pådømt i forhørsretten. Man ville formentlig hatt et bedre grunnlag for å vurdere forbrytelsen dersom det under hovedforhandling for byretten var blitt foretatt vanlig bevisførsel med forklaringer bl.a. fra fornærmede.

Under henvisning til disse uttalelser fra Høyesterett vil jeg presisere at hensynet til en lettvin, billig og rask behandling av sakene, ikke må lede til at særpregede og alvorlige saker unndras den mer betryggende saksbehandling som en hovedforhandling med vanlig bevisførsel i alminnelighet innebærer.

For ordens skyld vil vi henlede oppmerksomheten på strpl. § 21.

¹⁾ Rundskriv nr. 7/1968 som nå er avløst av rundskriv nr. 5/1973.

²⁾ Rt. 1969 s. 179, s. 349 og s. 48.

Etter denne bestemmelse vil den omstendighet at det foreligger uforbeholden tilståelse føre til utvidet domskompetanse for herreds- og byrett.

95

En del eksemplarer av dette rundskriv vedlegges til fordeling blant politimestrene innen herr statsadvokatens distrikt.

L. J. Dorenfeldt

Helge Røstad